

Ikke hva vi kjemper for, men hvorledes vi fremmer saken vil frigjøre eller felle oss

Av Asbjørn Filseth.

"8. Mai" 4/5-1957

DA ANDERS LANGE hadde sine artikler i «8. Mai», ble de lest med stor interesse, det er ikke minst alle innleggene i bladet et vidnesbyrd om. Reaksjonen har forøvrig vært litt forskjellig, mer variert enn undertegnede i hvert fall hadde ventet, selv om flere av innleggene har hatt mye tilfelles i form av en viss bitterhet i tonen og en nokså hard behandling av redaktør Lange, noe som etter min mening er ufortjent og heller ikke særlig fornuftig. Jeg tror at det er mange som har «avvikende meninger» i disse spørsmålene, og at diskusjonen bør gå sin gang.

Det er jo så at vi «landssvikere» er en minoritet i folket, selv om de pårørende regnes med; disses innsats og interesse for en revisjon er trolig også en del overvurdert. Rent tallmessig foreligger det altså en mulighet som kan medvirke til at vi får karakteren av, eller iallfall til at vi blir betraktet som en slags selt med alle dens kjennemerker. Det vår avis og vår sak derfor trenger nå, er sikkert ikke isolasjon, men derimot en viss oppmerksomhet og interesse i videst mulige kretser, og kan dette gi seg utslag i skrivelse til «8. Mai», er meget vunnet. Bladet må vel også faktisk betraktes som Forbundets viktigste talerør. Forbundet har jo en konkret, begrenset hovedoppgave, nemlig en revisjon av oppgjøret. Såvidt jeg kunne skjønne, var det på Romedalsmøtet stort sett stemning for en moderat linje, og Forbundet skulle videre være åpen for alle, uansett politisk oppfatning.

Når så en mann som redaktør Lange våger seg inn i «døvens hule», må det etter min mening være helt forkastelig å spise ham levende forrest mulig.

Politisk og særlig ideologisk diskusjon er meget nyttig og burde drives ennå mer i «8. Mai»s spalter, men den bør holdes i en rolig og saklig tone, slik at uenigheten her ikke går ut over enigheten om oppgjørets revisjon. Det er innlysende at selv om alle «svikere» samt deres pårørende ble aktivisert for Forbundet, så ville ikke dette strekke til alene. Til dette arbeide er vi avhengige av en solid tilslutning fra alle slags bra folk ellers. De finnes nemlig, men vel å merke, med de mest ulike oppfatninger om politikk og religion, om Churchill og hans sigarmerker! Skal vi, når slike blir interessert i vår sak, øyeblikkelig begynne å bokse om deres meninger forøvrig, samt øse alle våre samlede lidelser og bitterheter over stakkarene personlig, da tror jeg lite blir vunnet i vår levetid.

Til slutt vil jeg minne om det lille testamentet i to punkter som Quisling ifølge en avis jeg leste i fangetiden, hadde rettet

til oss. Vi skulle for det første oppføre oss slik at alle måtte like oss, og dernest skulle vi lese Bibelen, og da særlig Johannes' evangelium. Dette er et ganske annerledes positivt program enn foraktens, bitterhetens og selvmedlidenshetens trehodede troll.

Den ånd vi lar oss fylle med, og den måten vi fører kampen på, teller i lengden mer enn de ytre resultater som blir oppnådd. Skulle vi i det hele tatt trekke litt dvrekkjøpt lærdom ut av de siste ti årene, måtte vel det være at en nasjons eller et menneskes mål kan skifte, og at det er umulige å nå, og iblant heller ikke ønskelige å nå ved nærmere

ettertanke. Når det derimot gjelder midlene vi benytter oss av, kan vi aldri bli varsomme nok. Her må «akkordens ånd» bannlyses. Ikke hva vi kjemper for, men hvorledes vi fremmer saken, vil frigjøre eller felle oss. —

Om denne avisnotisen medførte riktighet, eller bare bygget på en legende, vet jeg ikke, men jeg er overbevist om at disse to punktene dekker det en kunne kalle Quislings indre kongstanke for bevegelsen, en tanke som også kunne bestå uten noen ytre makt, ja kanskje nettopp da. Og bare tanker som klarer seg uten makten, har livets rett.

Asbjørn Filseth.

Majavatn-affæren.

Forsvareren i mange landssvikaffærer tar ordet

VI HAR TIDLIGERE FORTALT om, at «Brønnøysund Avis» har gjengitt sorenskriver Aslaksruds brev om forspillet til Majavatnaffæren og bebudet, at o.r.sakf. Mørk ved muligens skulle fortelle nærmere om tragedien i en av byens foreninge..

Til dette svarer o.r.sakf. Einar Grimsmø i samme blad (17.4.51), at en slik redegjørelse ikke bør henlegges til en engere forening, men bør stje for åpne dører for publikum. Som forsvarer i landssviksaker har jeg, sier hr. Grimsmø, hatt anledning til å krysse klinger med hr. Mørkved også om Majavatnaffæren, dog ikke om politimester Aslaksruds innberetning, som besynderlig nok ikke kom for en dag før etterat rettsoppkjøret her på Helgeland var avsluttet. Jeg har vært forsvarer i flere saker, hvor man er kommet inn på Majavatnaffæren. Jeg tror derfor at jeg kjenner denne affæren like godt som hr. Mørk ved, men jeg har et ganske annet syn på affæren enn hr. Mørkved har lagt for dagen som aktor i landssviksaker. Skal man derfor få denne saken belyst således at publikum kan danne seg en selvstendig mening om det norske politis holdning under denne affæren, bør det også komme en redegjørelse fra det annet hold. — Hr. Grimsmø forutsetter at det blir anledning til diskusjon etterpå et slikt møte. Hvis ikke vil han etter på tillyse et foredrag, hvori han vil komme med en redegjørelse sett fra forsvarerens synspunkt.

Etter dette imøteser vi med interesse sakens videre utvikling. Det er sikkert meget som ennå er uopklart og ennå har nåværende sorenskriver Aslaksrud ikke funnet seg foranlediget til å si et ord. Hans prov har unektelig en viss interesse ikke minst etter hans nidkjærhet som landssvikdommer, samt har brakt sorg i mange hjem i Gauldal.

Fra Stavanger.

DAG SENDER JEG en ny hilsen til «8. Mai», og da særlig fra min velvillige innstilte familie.

Jeg skal hilse fra min kjære kone Rosita. Hun er kommet til den faste overbevisning at jeg går på den brede vei og lukt inn i fortapelsen, fordi jeg holder dette «stygge» bladet «8. Mai». Onkel Ambrosius og tante Ambrosine er også veldig fromme og mener at jeg går på fortapelsens vei. Når jeg spør dem: hvorfor, så har de et eneste svar: Du holder jo «8. Mai». Et stygt blad, sier de.

Jeg skal også hilse fra onkel Bill og tante Bill. Siden 1945 er disse også blitt det man kaller her: from! — Denne fromheten har bevirket at de ikke vil ha noe med meg å gjøre, og dette skyldes vesentlig at jeg holder dette stygge bladet.

Den eneste i min familie som tar parti for meg er min onkel Josef. — Han er mere real synes jeg, men det skyldes kanskje den omstendighet, at han får noen skillinger om uken av meg slik at han kan slukke tørsten. Men dette vennskapet er tross alt basert på et falsk grunnlag — synes jeg.

Tante Rosalina og tante Rickardine står i Indremisjonen, så fra den kanten får jeg heller ingen støtte. — Etter alt dette ser det ikke bra ut innen familien, men jeg har det godt jeg og kan ikke klage.

Hilsen

Svarten.

Er svenskene fornærmet?

Et rykte forteller at det er røre i ledende svenske kretser. Årsaken til denne ståhei skal være en rettsak som for en tid siden ble holdt i Oslo.

Betydningsfulle nordmenn skal ha uttalt som vitner — at det å reise til Sverige var ensbetydende med å bli likvidert.

Ifølge ryktet mener svenskene at slike uttalelser er en fornærmelse mot en vennligsinnet stat.

Friebe

„Wi

SEKS AR ER C sangen like st ske hærverk. Det som hvert år pur blir effektivt utn kvantitativt hold hender på bunner ste side. Det fort de skal lære sold somhet i utdanne om halve kompan mel og sol av alle har utdannelse, e

Men hvordan l Norge som hadde Norge ved Østfront For de falt vel ik

Nei da, det gjc flere — kom hjen gjennom års slit o fedrelandet høyer at Norge skulle le ofre — i dag.

Men de hjemve kom hjem fra sin krigstrenede norsk i flokk og følge —

Det var ingen svangert mistak. F — blant våre fron befalingsmenn, so gang hadde gått f av Norges forsva utslattet all likegy podet være nye års tiden, som ikke ka

Hadde London- interesse — og i t — bsmmet hjem m tilfølet ble — for ville vi i dag vært s klagesang. Og for

Den histo skrivend «landssvi mektig» Hartman

Hans beha vær med tatt knekk skrāsikkerh

TIDLIGERE POLIT